

A Fővárosi Ítéltábla dr. Pörzse Tamás ügyvéd (fél címe 3) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Molnár István János ügyvéd (fél címe 2) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, mely perbe az alperes pernyertessége érdekében dr. Kiss Csaba ügyvéd (fél címe 4) által képviselt Alperesi beavatkozó (alperesi beavatkozó címe) beavatkozott, a Fővárosi Törvényszék 2012. december 13.napján meghozott, 65.P.24.113/2012/6. számú ítélete ellen a beavatkozó részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperesi beavatkozót, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 60.000 (Hatvanezer) forint + áfa fellebbezési költséget.

Megállapítja, hogy az alperes és az alperesi beavatkozó az alperes által már lerótt 120.000 (Százhuszezer) forint fellebbezési illeték viselésére egyetemlegesen köteles.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.146/2012/3. számú, a személyhez fűződő jog megsértése miatti igény vonatkozásában a pert megszüntető, azt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyező határozata folytán megismételt eljárásban meghozott ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg - a felperes jogi képviselője útján - a felperesnek 1.500.000 forint kártérítést és ennek 2010. február 10. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki kamatot és 100.000 forint perköltséget.

Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 90.000 forint kereseti illetéket.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 30.000 forint kereseti illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 76. §-át, 339. § (1) bekezdését, 340. §-át, 352. § (1) bekezdését, 355. § (1) és (4) bekezdéseit, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 164. § (1) bekezdését, 206. § (1) bekezdését.

A hatásköri kérdés tekintetében kifejtette, hogy a per részbeni megszüntetésére figyelemmel a felperesi igény továbbra is személyiségi jogsértésen alapuló

kártérítési kereset. Álláspontja szerint a hatásköre és az illetékessége rögzült, figyelemmel az alperes ellenkérelmének előterjesztésére. Rámutatott, hogy az alperes az érdemi ellenkérelmében sem az elsőfokú, sem a korábbi másodfokú eljárásban nem terjesztett elő hatásköri kifogást, érdemben a perbe bocsátkozott. Kifejtette, hogy az eljárás jelen szakaszában a kereset tárgyát csak a kártérítési igény képezte, melynek érvényesített összege 10.000.000 forint alatti volt. A pertárgy értékétől függő hatáskör hiánya az alperesi érdemi ellenkérelem előterjesztését követően azonban nem vehető figyelembe, hatásköri kifogást az alperes csak a másodfokú bíróság hatályon kívül helyező végzését követően terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság elsősorban abban foglalt állást, hogy a felperes kereseti tényállásában előadottak pontosan hol történtek. Ezzel összefüggésben értékelte a felperes személyes meghallgatása során elmondottakat, a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat és a helyszínen készült fotókat, valamint ... tanúvallomását. Mindezek megerősítették a felperes által előadottakat, vagyis azt, hogy 2010. február 10-én az alperesi ház előtt érte olyan fejsérülés, amelyet a házról lehulló nagy mennyiségű hó okozott.

Másodsorban azt vizsgálta, hogy a kérdéses káresemény pontosan hogyan következett be, az alperesi társasház betartotta-e a hó eltakarításra vonatkozó szabályokat. A rendelkezésre álló fényképfelvételekből megállapította, hogy a kérdéses párkány a jellege és mérete alapján alkalmas arra, hogy nagyobb mennyiségű havat összegyűjtsön. Kitért arra, hogy a párkány elhelyezkedése és a hófogó beépítésének nem kötelező jellege miatt gondoskodni kell az összegyűlő hótömeg lehullásának megakadályozásáról. Amennyiben ez nem lehetséges és a rendszeres eltávolítás sem oldható meg, a járókelőket figyelmeztetni kell a lezúduló hó veszélyére. Utalt arra, hogy a felperest ért kár bekövetkeztét követően az alperes 2011 tavaszától ilyen tartalmú feliratot már kifüggesztett. Ezt az elsőfokú bíróság nem tekintette az alperes részéről jogelismerésnek, de a bizonyítékok mérlegelése körében a felperesi keresetet megalapozó körülményként értékelte. A felperes személyes előadása, valamint ... tanúvallomásának egybehangzó jellegére tekintettel, az elsőfokú bíróságnak nem merült fel a tanú szavahihetősége körében kételye, ezért elfogadta, hogy korábban is észleltek hóhullást a ház ezen kiszögelléséről. Mindezeket egybevetve az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperesi társasház nem úgy járt el, ahogy az általában elvárható, és mulasztása miatt következhetett be a felperes súlyos fejsérülése. Mindezekre tekintettel a személyiségi jogsértés tényének, az ítélet rendelkező részében való megállapításának mellőzése mellett, döntött a nem vagyoni kár viseléséről is.

A kártérítés megállapítása körében értékelte a felperes fejsérülésének súlyosságát és a nagy fokú vérvesztését, amelyet jelentős jogsérelemnek minősített. Rámutatott arra, hogy a felperes eszméletvesztésének lehetősége már önmagában nagyobb mértékű reparációt indokolt, függetlenül az orvos tanú azon nyilatkozatától, hogy a fejsérülés nem volt életveszélyes. A sérülés következtében fellépő kényelmetlen állapot, az emlékezetkiesések okozta zavartság és az ezt követő, felperesnél fellépő félelem lehulló tárgytól, zajtól, olyan körülmények, melyek nagyobb mértékű kártérítés megállapítását indokolták. Mindezeket egybevetve az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a jogsértés tárgyi súlya, az alperesi felróhatóság a megítélt mértékű nem vagyoni kártérítés alapjául szolgált. Nem volt elfogadható ugyanakkor az az alperesi érvelés, hogy a felperes életkörülményeiben ne következett volna be változás. Rövid ideig a felperes a háztartási munkákat nem tudta ellátni, ezek vitelére élettársát kellett megkérnie, a megszokott életmódnak a rövid időre történő megváltoztatása nem vagyoni kártérítés alapjául szolgálhat.

Az elsőfokú bíróság a perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperesi beavatkozó terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását indítványozta.

Utalt arra, hogy az eredendően személyiségi jog megsértésének megállapítása és kártérítés megfizetése iránt indult ügyben a másodfokú bíróság a pert végzésével megszüntette a személyhez fűződő jog megsértése miatti igény vonatkozásában, és az elsőfokú bíróság ítéletét ebben a körben hatályon kívül helyezte, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Utalt arra, hogy a másodfokú bíróság végzésében kitért arra, hogy az elsőfokú bíróságnak döntenie kell a keresetlevélnek a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bírósághoz való áttételéről hatáskörének hiánya miatt.

Álláspontja szerint a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság a másodfokú bíróság végzésében foglaltakat figyelmen kívül hagyta, és így hozta meg döntését. Mivel az ítélet olyan eljárás során született, amely per tárgya tekintetében a per jogerősen megszüntetésre került, az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan. Másrészről az elsőfokú bíróság olyan perben hozott ítéletet, amelyre nem volt hatásköre.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Álláspontja szerint az alperesi beavatkozó fellebbezésbeli érvei nem megfelelőek, az elsőfokú bíróság pedig a nem vagyoni kártérítés tekintetében helyesen határozott.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal egyetértett, ezért azt a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Elsősorban arra mutat rá a másodfokú bíróság, hogy eredendően az előterjesztett keresetben foglaltak szerint a hatásköri szabályok megállapításakor nem a pertárgy értékét kellett figyelembe venni, hanem azt, hogy a felperes személyiségi jogsértés megállapítása miatt terjesztette elő igényét, ez pedig a Pp. 23. § (1) bekezdésének g) pontja alapján tartozott a Fővárosi Törvényszék hatáskörébe. A másodfokú eljárást követően tisztázódott az, hogy az alperessel szemben nem vagyoni kártérítésen túlmenő egyéb polgári jogi igény nem támasztható, ezért csak a nem vagyoni kártérítés vonatkozásában kellett határoznia az elsőfokú bíróságnak. A nem vagyoni kártérítés tekintetében azonban az alperes korábban már az ellenkérelmét előterjesztette, ezért az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta a Pp. 28. §-át.

A felperesi kereset attól függetlenül, hogy a megismételt eljárásban kizárólag a nem vagyoni kártérítés tekintetében kellett állást foglalni, továbbra is személyiségi jogi alapú jogvita maradt. A perben továbbra is azt kellett vizsgálni, hogy a felperesnek testi épsége sérülése következtében keletkezett-e nem vagyoni kára, amelyet az alperes okozott. Az alperes korlátozott jogképessége a perbeli igényekre csak annyiban hatott ki, hogy a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a)-d) pontjaiban foglalt igényeket vele szemben nem lehet támasztani. A jogvita eldöntéséhez azonban mindenképpen állást kell foglalni abban, hogy a felperes testi épséghez fűződő személyiségi joga sérelmet szenvedett-e.

Az elsőfokú bíróság a baleset bekövetkeztének körülményeit a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján részletesen vizsgálta és értékelte, abban logikai ellentmondás nem mutatkozott, és következtetései nem álltak ellentétben a rendelkezésre álló bizonyítékokkal. Ennek alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett arra, hogy a felperes személyi sérülésének bekövetkezése miatt az

alperest kártérítési felelősség terheli. Ezen túlmenően a testi épség megsérülése esetén irányadó bírói gyakorlatnak megfelelő mértékű kártérítést állapított meg, annak mérséklésére a másodfokú bíróság nem látott módot.

A beavatkozó fellebbezése eredménytelen maradt, ezért a másodfokú bíróság kötelezte a felperesi másodfokú perköltség viselésére a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint.

A felperes a korábban elutasított fellebbezésén fellebbezési illetéket lerótt, melyet a másodfokú bíróság a beavatkozó fellebbezésénél is figyelembe vett.

Budapest, 2014. június 5.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő